

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

8. listopadu 2012*

„Celní kodex Společenství — Článek 220 odst. 2 písm. b) — Dodatečný výběr dovozního cla — Legitimní očekávání — Nemožnost ověření správnosti osvědčení o původu — Pojem ‚potvrzení založené na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem‘ — Důkazní břemeno — Systém všeobecných celních preferencí“

Ve věci C-438/11,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Finanzgericht Hamburg (Německo) ze dne 22. června 2011, došlým Soudnímu dvoru dne 26. srpna 2011, v řízení

Lagura Vermögensverwaltung GmbH

proti

Hauptzollamt Hamburg-Hafen,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení A. Tizzano, předseda senátu, A. Borg Barthet, M. Ilešič (zpravodaj), M. Safjan a M. Berger, soudci,

generální advokát: J. Mazák,

vedoucí soudní kanceláře: M. Aleksejev, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 5. července 2012,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Lagura Vermögensverwaltung GmbH T. Lieberem, Rechtsanwalt,
- za českou vládu M. Smolkem a J. Vlácilem, jako zmocněnci,
- za italskou vládu G. Palmieri, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s G. Albenziem, avvocato dello Stato,
- za Evropskou komisi L. Bouyon a B.-R. Killmannem, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

* Jednací jazyk: němčina.

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 220 odst. 2 písm. b) nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (Úř. věst. L 302, s. 1 Zvl. vyd. 02/04, s. 307), ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2700/2000 ze dne 16. listopadu 2000 (Úř. věst. L 311, s. 17; Zvl. vyd. 02/10, s. 239, dále jen „celní kodex“).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi německou společností Lagura Vermögensverwaltung GmbH (dále jen „Lagura“) a Hauptzollamt Hamburg-Hafen (hlavní celní úřad v přístavu Hamburk, dále jen „Hauptzollamt“) ohledně dodatečného výběru dovozního cla uloženého této společnosti z důvodu dovozu obuvi do Evropské unie.

Právní rámec

Celní kodex

- 3 Celní kodex byl zrušen nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 450/2008 ze dne 23. dubna 2008, kterým se stanoví celní kodex Společenství (modernizovaný celní kodex) (Úř. věst. L 145, s. 1), jehož určitá ustanovení nabyla účinnosti počínaje dnem 24. června 2008. Vzhledem k době rozhodné z hlediska skutečností sporu v původním řízení se však na tento spor i nadále vztahují pravidla stanovená v celním kodexu.

- 4 Článek 220 celního kodexu stanovil:

„1. Nebyla-li částka cla vyplývající z celního dluhu zaúčtována [...] nebo byla-li zaúčtována ve výši, která je nižší než částka dlužná ze zákona, zaúčtuje se částka cla, která má být vybrána nebo dovybrána, do dvou dnů ode dne, kdy se celní orgány o této situaci dověděly a mohou vypočítat částku dlužnou ze zákona a určit dlužníka (dodatečné zaúčtování). [...]

2. [...] dodatečné zaúčtování [se] neprovede, pokud:

[...]

- b) částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, kterou nemohla osoba povinná zaplatit clo přiměřeným způsobem zjistit, a pokud tato osoba jednala v dobré víře a dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení.

Pokud byl preferenční status zboží zjištěn na základě systému správní spolupráce s orgány třetí země, považuje se vydání potvrzení těmito orgány v případě, že se ukáže jako nesprávné, za chybu, kterou nebylo možné rozumným způsobem zjistit ve smyslu prvního pododstavce.

Vydání nesprávného potvrzení však není chybou, je-li potvrzení založeno na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem, není-li zřejmé, že orgány vydávající potvrzení si byly vědomy nebo si měly být vědomy toho, že zboží nesplňuje podmínky pro preferenční zacházení.

Osoba povinná zaplatit clo se může odvolat na dobrou víru, pokud je schopna prokázat, že v období dotyčných obchodních operací jednala s náležitou péčí, aby zajistila splnění všech podmínek pro preferenční zacházení.

[...]

Nařízení (EHS) č. 2454/93

- 5 Článek 94 nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 ze dne 2. července 1993, kterým se provádí nařízení (EHS) č. 2913/92 (Úř. věst. L 253, s. 1; Zvl. vyd. 02/06, s. 3), ve znění nařízení Komise (ES) č. 1602/2000 ze dne 24. července 2000 (Úř. věst. L 188, s. 1; Zvl. vyd. 02/10, s. 51), stanoví:

„1. Dodatečné ověření osvědčení o původu zboží na ‚tiskopise A‘ [...] se provádí nahodile anebo vždy v případech, kdy mají celní orgány ve Společenství odůvodněné pochybnosti o pravosti dokladu, o statusu původu dotyčného produktu nebo o splnění jiných povinností stanovených v tomto oddíle.

2. Pro účely odstavce 1 vrátí celní orgány ve Společenství osvědčení o původu zboží na tiskopise A a fakturu, pokud byla předložena, [...] příslušným vládním orgánům zvyhodněné země vývozu, a případně uvedou důvody pro jeho ověření. Spolu s žádostí o ověření zašlou rovněž veškeré získané informace nebo doklady nasvědčující, že údaje uvedené v dokladu o původu zboží nejsou správné.

Jestliže se dané orgány rozhodnou pozastavit uplatňování celních preferencí [...] až do výsledku ověření, nabídnou dovozci propuštění produktů, avšak stanoví ochranná opatření, která považují za potřebná.

3. Pokud byla podána žádost o dodatečné ověření podle odstavce 1, musí být ověření provedeno [...] a jeho výsledky musí být [...] sděleny celním orgánům ve Společenství. Z výsledků musí být zřejmé, zda se napadený doklad o původu zboží vztahuje na skutečně vyvezené produkty a zda lze tyto produkty považovat za produkty pocházející ze zvyhodněné země nebo ze Společenství.

[...]

Nařízení (ES) č. 980/2005

- 6 Článek 1 nařízení Rady (ES) č. 980/2005 ze dne 27. června 2005, o uplatňování systému všeobecných celních preferencí (Úř. věst. L 169, s. 1), stanoví:

„1. Systém všeobecných celních preferencí Společenství [...] se použije ode dne vstupu tohoto nařízení v platnost do 31. prosince 2008 v souladu s tímto nařízením.

2. Toto nařízení stanoví:

a) obecný režim;

[...]

- 7 Článek 2 tohoto nařízení uvádí, že „[z]výhodněné země, na které se vztahují režimy uvedené v čl. 1 odst. 2, jsou uvedeny v příloze I“. Macao – zvláštní administrativní oblast Čínské lidové republiky se nachází mezi těmito zvyhodněnými zeměmi a územími uvedenými v této příloze I.

- 8 Podle čl. 7 odst. 2 uvedeného nařízení „[v]alorická cla společného celního sazebníku pro produkty uvedené v příloze II jako produkty citlivé se snižují o 3,5 procentního bodu“. Na obuv, která je zařazena mezi citlivé produkty obsažené v příloze II téhož nařízení, se uplatní preferenční režim stanovený tímto nařízením.

- 9 Podle přílohy I nařízení č. 980/2005 byly celní preference pro obuv pocházející z Číny zrušeny.

Spor v původním řízení a předběžná otázka

- 10 Během roku 2007 dovezla společnost Lagura do Unie obuv. Od února do září tohoto roku společnost Lagura podala několik celních prohlášení za účelem propuštění tohoto zboží do volného oběhu v rámci Unie. K dosvědčení původu tohoto zboží připojila k celním prohlášením osvědčení o původu zboží na „tiskopise A“, která uváděla, že toto zboží pocházelo z Macaa a že bylo vyrobeno společností S. a V., které mají sídlo v téže oblasti. Na základě těchto dokladů Hauptzollamt na dovoz obuvi pokaždé uložil pouze preferenční clo se sazbou 3,5 %.
- 11 Hauptzollamt poté, co obdržel informace, podle nichž bylo některé zboží pocházející z Číny neoprávněně deklarováno jako zboží pocházející z Macaa, aby se tak vyhnulo platbě nepreferenčního dovozního cla, podal u příslušných orgánů Macaa žádosti o dodatečné ověření podle článku 94 nařízení č. 2454/93, ve znění nařízení č. 1602/2000. V rámci těchto ověření uvedené příslušné orgány potvrdily, že pro dotčené zboží vydaly osvědčení o původu zboží, ale nebyly schopny ověřit správnost obsahu uvedených osvědčení, jelikož společnosti, které poskytly informace jakožto vývozci, ukončily výrobu, a byly tudíž uzavřeny. Orgány Macaa však neprohlásily osvědčení o původu zboží za neplatná.
- 12 Vzhledem k tomu, že původ zboží nebyl při dodatečných ověřeních potvrzen, Hauptzollamt měl za to, že toto zboží bylo neznámého původu. Z tohoto důvodu požadoval třemi platebními výměry z 21., 22. a 25. srpna 2008, na základě čl. 220 odst. 1 celního kodexu, rozdíl mezi clem vypočítaným podle preferenční sazby (3,5 %) a clem vypočítaným na základě nepreferenční sazby (7 %).
- 13 Společnost Lagura poté, co bezúspěšně napadla tento dodatečný výběr dovozního cla, podala žalobu k předkládajícímu soudu, v níž se dovolává zejména zásady ochrany legitimního očekávání vyplývající z čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu.
- 14 Předkládající soud si klade otázku, kdo nese důkazní břemeno při prokazování, zda osvědčení o původu zboží bylo založeno na správném či nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem. V tomto ohledu uvádí, že Soudní dvůr v rozsudku ze dne 9. března 2006, *Beemsterboer Coldstore Services* (C-293/04, Sb. rozh. s. I-2263), rozhodl, že osobě povinné zaplatit clo přísluší, aby dokázala, že osvědčení vydané orgány třetí země bylo založeno na správném popisu skutečností, bez ohledu na tradiční pravidla o rozdělení důkazního břemene, podle nichž toto břemeno nesou celní orgány, které se hodlají dovolávat čl. 220 odst. 2 písm. b) třetího pododstavce, *initio*, celního kodexu. Předkládající soud odkazuje na bod 43 výše uvedeného rozsudku *Beemsterboer Coldstore Services*, z něhož vyplývá, že Unie nemůže nést negativní důsledky nesprávného jednání dodavatelů dovozců, a současně se táže, zda by důkazní břemeno měla nést osoba povinná zaplatit clo pouze v případě nepřijatelného jednání vývozce.
- 15 Za těchto podmínek se Finanzgericht Hamburg rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Je třeba za takových okolností, jako jsou okolnosti v původním řízení, za nichž orgán třetí země již nemůže přezkoumat, zda se jím vydané osvědčení zakládá na správném popisu skutečností, odeprít osobě povinné zaplatit clo možnost dovolávat se ochrany legitimního očekávání podle čl. 220 odst. 2 písm. b) druhého a třetího pododstavce celního kodexu, když okolnosti týkající se nemožnosti ověřit správnost osvědčení o původu zboží spadají do sféry vývozce, nebo platí, že přechod důkazního břemene z celního orgánu na osobu povinnou zaplatit clo podle ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) třetího pododstavce, *initio*, celního kodexu výlučně, nebo [spíše], předpokládá, že se příčina této nemožnosti nalézá mimo sféru orgánů [státu] vývozu, nebo spočívá v nedbalosti, kterou je nutné přičítat výlučně vývozci?“

K předběžné otázce

- 16 Podstatou předběžné otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu musí být vykládán v tom smyslu, že nemohou-li příslušné orgány třetího státu při dodatečném ověření zjistit, zda osvědčení o původu zboží na „tiskopise A“, které vydaly, bylo založeno na správném popisu skutečností podaném vývozcem, důkazní břemeno při prokazování, zda toto osvědčení bylo založeno na správném popisu skutečností podaném vývozcem, nese osoba povinná zaplatit clo pouze tehdy, vyplývá-li nemožnost z nedbalosti přičitatelné výlučně vývozci, nebo rovněž tehdy, je-li příčina uvedené nemožnosti přičitatelná vývozci, ač se nedopustil nedbalosti, nebo není-li přičitatelná celním orgánům státu vývozu.
- 17 Úvodem je v tomto ohledu třeba podotknout, že účelem dodatečného ověření je ověřit správnost původu uvedeného v osvědčení o původu zboží na „tiskopise A“ (obdobně, pokud jde o průvodní osvědčení EUR.1, viz rozsudky ze dne 7. prosince 1993, Huygen a další, C-12/92, Recueil, s. I-6381, bod 16; ze dne 17. července 1997, Pascal & Filhos, C-97/95, Recueil, s. I-4209, bod 30; výše uvedený rozsudek Beemsterboer Coldstore Services, bod 32, jakož i rozsudek ze dne 15. prosince 2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, Sb. rozh. s. I-13331, bod 43).
- 18 Když však dodatečné ověření neumožní potvrdit původ zboží uvedený v osvědčení o původu zboží na „tiskopise A“, je třeba dovodit, že toto zboží je neznámého původu, a že tedy osvědčení o původu zboží a preferenční sazba byly poskytnuty neprávem (obdobně viz výše uvedený rozsudek Huygen a další, body 17 a 18; rozsudek ze dne 14. května 1996, Faroe Seafood a další, C-153/94 a C-204/94, Recueil, s. I-2465, bod 16, výše uvedený rozsudek Beemsterboer Coldstore Services, bod 34, jakož i výše uvedený rozsudek Afasia Knits Deutschland, bod 44).
- 19 Jestliže orgány státu vývozu vydaly nesprávná osvědčení o původu zboží na „tiskopise A“, musí být toto vydání podle uvedeného čl. 220 odst. 2 písm. b) druhého a třetího pododstavce považováno za chybu, již se dopustily zmíněné orgány, ledaže se prokáže, že tato osvědčení byla založena na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem. Pokud byla zmíněná osvědčení založena na chybných prohlášeních vývozce, musí být tudíž proveden dodatečný výběr dovozního cla, není-li zřejmé, že si orgány, které takováto osvědčení vydaly, byly vědomy nebo si měly být vědomy toho, že zboží nesplňuje podmínky pro preferenční zacházení (obdobně viz výše uvedený rozsudek Afasia Knits Deutschland, bod 48).
- 20 Předkládající soud si přeje zjistit, zda za takových okolností, jako jsou okolnosti v původním řízení, nese důkazní břemeno při prokazování, zda byla osvědčení založena na chybných prohlášeních vývozců, Hauptzollamt, nebo zda naopak osobě povinné zaplatit clo, tj. společnosti Lagura, přísluší prokázat, že vývozci správně popsali skutečnosti příslušným orgánům Macaa.
- 21 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že Soudní dvůr již ohledně takového rozdělení důkazního břemene rozhodl, že osobě povinné zaplatit clo přísluší prokázat, že průvodní osvědčení EUR.1 vydané orgány třetího státu bylo založeno na správném popisu skutečností ze strany vývozce, pokud následkem nedbalosti výlučně na straně vývozce, zejména jestliže tento nesplnil svou povinnost vyplývající z platné právní úpravy uchovat podpůrné doklady alespoň po dobu tří let, nejsou celní orgány samy schopny předložit nezbytný důkaz, že osvědčení EUR.1 bylo vydáno na základě správného, či nesprávného popisu skutečností uvedeným vývozcem (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek Beemsterboer Coldstore Services, body 40 a 46).
- 22 Takovýto požadavek spočívající v uložení důkazního břemene o tom, že vývozci správně popsali skutečnosti příslušným orgánům, osobě povinné zaplatit clo, představuje výjimku z tradičních pravidel rozdělení důkazního břemene, podle nichž celním orgánům, které se za účelem dodatečného výběru cla hodlají dovolávat čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, v zásadě přísluší, aby na podporu svého nároku předložily důkaz, že vydání nesprávných osvědčení bylo způsobeno nesprávným popisem skutečností vývozcem (viz výše uvedený rozsudek Beemsterboer Coldstore Services, body 39 a 46).

- 23 Je třeba zkoumat, jak se má výklad čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu podaný Soudním dvorem ve výše uvedeném rozsudku *Beemsterboer Coldstore Services* přenést na takové okolnosti, jako jsou okolnosti v původním řízení.
- 24 Společnost Lagura tvrdí, že tento výklad nelze přenést na projednávanou věc, takže důkaz o nesprávnosti prohlášení vývozců, na jejichž základě byla vystavena nesprávná osvědčení o původu zboží, musí podat celní orgány státu dovozu. Tento postoj je odůvodněn zejména skutečností, že na rozdíl od situace, která existovala v původním řízení ve výše uvedené věci *Beemsterboer Coldstore Services*, nelze v projednávané věci identifikovat žádnou nedbalost přičitatelnou výlučně vývozcům, která by vedla k nemožnosti na straně celních orgánů podat důkaz, že osvědčení, které vydaly, bylo založeno na správném nebo nesprávném popisu skutečností podaném uvedeným vývozcem. Konkrétně tak vývozcům nelze vytýkat žádné nesplnění povinnosti uchovat podpůrné doklady. Kromě toho společnost Lagura zdůrazňuje, že na rozdíl od výše uvedeného rozsudku *Beemsterboer Coldstore Services* nebyla osvědčení o původu zboží v projednávaném případě příslušnými orgány Macaa prohlášena za neplatná nebo odňata.
- 25 Česká a italská vláda, jakož i Evropská komise mají naopak za to, že prokázat, že osvědčení byla založena na správném popisu skutečností podaném vývozcem, musí osoba povinná zaplatit clo.
- 26 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že se okolnosti projednávané věci liší od okolností věci, v níž byl vydán výše uvedený rozsudek *Beemsterboer Coldstore Services*, tím, že preferenční režim nebyl zaveden na základě dohody o volném obchodu mezi třetím státem a Unii, ale jednostranně Unií na základě nařízení č. 980/2005.
- 27 Toto nařízení, na rozdíl od dohody o volném obchodu, o níž se jedná ve výše uvedeném rozsudku *Beemsterboer Coldstore Services*, nestanoví vývozci povinnost uchovávat podpůrné doklady, jelikož Unie nemůže jednostranně ukládat povinnosti hospodářským subjektům třetích států.
- 28 Co se týče argumentu, že důkazní břemeno v projednávaném případě nenese osoba povinná zaplatit clo, jelikož vývozci nelze vytknout žádné nesplnění povinnosti uchovat podpůrné doklady, je třeba konstatovat, že jelikož se taková povinnost v právních předpisech relevantních v projednávané věci nevyskytuje, zjevně nemohla být porušena.
- 29 Neexistence takovéto povinnosti na straně vývozce nemůže jako taková vést k tomu, že osoba povinná zaplatit clo bude zproštěna povinnosti postupovat s řádnou péčí nebo rizika souvisejícího s ověřením a určením původu zboží při dodatečném ověření.
- 30 Jak Soudní dvůr opakovaně rozhodl, hospodářským subjektům přísluší, aby v rámci svých smluvních vztahů přijaly opatření nezbytná pro to, aby se předem zabezpečily před riziky opatření k dodatečnému výběru cla (výše uvedený rozsudek *Pascoal & Filhos*, bod 60; usnesení ze dne 9. prosince 1999, *CPL Imperial 2 a Unifrigo v. Komise*, C-299/98 P, Recueil, s. I-8683, bod 38, jakož i výše uvedený rozsudek *Beemsterboer Coldstore Services*, bod 41).
- 31 Prevenci proti rizikům opatření k dodatečnému výběru cla může představovat zejména to, že osoba povinná zaplatit clo získá od druhé smluvní strany, při uzavření smlouvy nebo až po něm, veškeré důkazy potvrzující skutečnost, že zboží pochází ze státu, na který se vztahuje systém všeobecných celních preferencí, včetně dokumentů prokazujících tento původ.
- 32 Kromě toho je třeba zdůraznit, že by povinnost celních orgánů státu dovozu prokázat nesprávnost skutečností popsanych vývozcem, avšak nemožnost tak učinit, jelikož vývozce ukončil činnost, mohla vyvolat riziko výskytu jednání neslučitelného s cíli systému všeobecných celních preferencí. I když ukončení výroby v zásadě představuje běžné hospodářské rozhodnutí, nebylo by totiž možno vyloučit,

že by přesto mohlo představovat nesprávné jednání na straně vývozce, jehož cílem je obejít ustanovení systému všeobecných celních preferencí, tím že jej uvedený výrobce použije jako prostředek k zastření skutečného původu zboží pocházejícího ze státu, na který se preferenční režim nevztahuje.

- 33 Je přitom nesporné, že Unie nemůže nést negativní důsledky nesprávného jednání dodavatelů dovozců (výše uvedené rozsudky Pascoal & Filhos, bod 59, a Beemsterboer Coldstore Services, bod 43).
- 34 Pokud jde dále o argument vycházející ze skutečnosti, že osvědčení o původu zboží dotčená v původním řízení nebyla příslušnými orgány Macaa prohlášena za neplatná, je třeba podotknout, že je sice pravda, že v kontextu takových dohod mezi Unií a třetími státy, jako je dohoda o přidružení nebo o volném obchodu, Soudní dvůr rozhodl, že systém správní spolupráce může fungovat pouze tehdy, uzná-li celní správa státu dovozu posouzení právoplatně provedená orgány státu vývozu (viz rozsudky ze dne 12. července 1984, *Les Rapides Savoyards a další*, 218/83, Recueil, s. 3105, bod 27; ze dne 9. února 2006, *Sfakianakis*, C-23/04 až C-25/04, Sb. rozh. s. I-1265, bod 23; ze dne 1. července 2010, *Komise v. Německo*, C-442/08, Sb. rozh. s. I-6457, bod 72, jakož i výše uvedený rozsudek *Afasia Knits Deutschland*, bod 29).
- 35 Nic to však nemění na tom, že nutnost uznání posouzení provedených celními orgány státu vývozu celními správami členských států není stejná v případě, kdy preferenční režim není zaveden mezinárodní dohodou zavazující Unii vůči třetímu státu na základě vzájemných povinností, ale unijním opatřením autonomní povahy (výše uvedený rozsudek *Faroe Seafood a další*, bod 24).
- 36 Je tedy třeba konstatovat, že v rámci systému všeobecných celních preferencí jednostranně zavedeného Unií nemohou orgány státu vývozu zavazovat Unii a její členské státy při jejich posouzení platnosti osvědčení o původu zboží na „tiskopise A“, když – stejně jako za takových okolností, jako jsou okolnosti v původním řízení – mají celní orgány státu dovozu nadále pochybnosti o skutečném původu zboží, navzdory skutečnosti, že uvedená osvědčení o původu zboží nebyla prohlášena za neplatná.
- 37 Opačné řešení, které by zbavilo celní orgány státu dovozu v rámci takového řízení, které je předmětem v původním řízení, zahájeného před soudem státu dovozu, možnosti požadovat důkaz, že osvědčení o původu zboží bylo založeno na nesprávném či správném popisu skutečností podaném vývozcem, by mařilo účel dodatečného ověření, jímž je, jak vyplývá z bodu 17 tohoto rozsudku, pozdější ověření správnosti původu zboží uvedeného v osvědčení o původu zboží na „tiskopise A“.
- 38 Z předcházejícího vyplývá, že za takových okolností, jako jsou okolnosti v původním řízení, důkazní břemeno při prokazování, zda bylo osvědčení o původu zboží založeno na správném popisu skutečností podaném vývozcem, nese osoba povinná zaplatit clo.
- 39 Je sice pravda, že uložení takového důkazního břemena osobě povinné zaplatit clo může být pro ni zdrojem obtíží, zejména jestliže v dobré víře dovezla zboží ze státu, na který se uplatňují celní preference, a byl-li původ tohoto zboží později z důvodu údajně chybných prohlášení vývozce při dodatečném ověření zpochybněn.
- 40 Je však třeba připomenout, že hospodářský subjekt, jenž je obezřetný a informovaný o stavu právní úpravy, musí při svém posouzení výhod, které mu může přinést obchod se zbožím, na něž se mohou uplatnit celní preference, zohlednit rizika inherentní trhu, o který se zajímá, a přijmout je tak, že patří mezi běžné obchodní těžkosti (viz rozsudek ze dne 11. prosince 1980, *Acampora*, 827/79, Recueil, s. 3731, bod 8; výše uvedený rozsudek *Pascoal & Filhos*, bod 59, jakož i výše uvedené usnesení *CPL Imperial 2 a Unifrigo v. Komise*, bod 37).
- 41 S ohledem na veškeré předchozí úvahy je na předběžnou otázku třeba odpovědět, že čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu musí být vykládán v tom smyslu, že jestliže příslušné orgány třetího státu nemohou z důvodu, že vývozce ukončil výrobu, při dodatečném ověření zjistit, zda osvědčení

o původu zboží na „tiskopise A“, které vydaly, spočívá na správném popisu skutečností podaném vývozcem, důkazní břemeno při prokazování, zda toto osvědčení bylo založeno na správném popisu skutečností podaném vývozcem, nese osoba povinná zaplatit clo.

K nákladům řízení

- 42 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

Článek 220 odst. 2 písm. b) nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2700/2000 ze dne 16. listopadu 2000, musí být vykládán v tom smyslu, že jestliže příslušné orgány třetího státu nemohou z důvodu, že vývozce ukončil výrobu, při dodatečném ověření zjistit, zda osvědčení o původu zboží na „tiskopise A“, které vydaly, spočívá na správném popisu skutečností podaném vývozcem, důkazní břemeno při prokazování, zda toto osvědčení bylo založeno na správném popisu skutečností podaném vývozcem, nese osoba povinná zaplatit clo.

Podpisy.